

Kapitány Máté

REND A LELKE

[VADHAJTÁS]

2017-12-22 | **NOVELLA, VADHAJTÁS**

Pusztai Jakab most is a kertet rendezte. A fűnyírót akkurátusan végigtolta a gyepen, először hosszúkás vonalakat húzott, majd keresztben megismételte. Ahol egyenetlennek találta a fűszálakat, nyesőollójával külön-külön levagdosta. Virággal, fagyallal, gyümölcsfával nem cifrázta a kertet. Minek az?, gondolta, nem vagyok öregasszony, hogy ilyesmivel bíbelődjek. Csak a fű vágásában lelte kedvét.

Szomszédjai sokszor szóvá tették, hogy mi a fenének nyír hetente kétszer fűvet, miféle hóbort ez, menjen el a pszichiátriára a többi kényszerbeteg közé. Jakab igyekezett meg se hallani, gőgös arccal, büszke tartással tolta az elektromos fűnyírót. Mint más a babakocsit.

Mikor a fűnyírást befejezte, teát főzött magának, kinyitotta a műanyag nyugágyat, és arra telepedve kortyolgatott. Nézte a fűvet. Beszívta az illatát. Elcsendesült benne minden. Most néhány napig tökéletes rend van. A kertben is, Jakabban is. Isten teremtette a természetet, tűnődött ilyenkor Jakab, az embert meg azért hozta létre, hogy gondozza a világot. Amikor a tévében őserdőt látott, összeszorult a gyomra, szinte fuldoklott. Kapkodva teleshopos hirdetésre kapcsolt, és kifújta a levegőt. Jól van, jól van, a civilizált világban azért még az ember az úr.

idemigrált

Történt egyszer, hogy Jakab a nyugágynál ücsörgött, kortyolgatta a rooibos teát, kereplővel kergette a kert fölél merészkedő, mindig ürítésre kész feketerigókat – jó napja volt.

A kert közepén sötétlő gyom egy ideig nem is szúrta neki szemet. Mélázó tudatába először csak borús sejtésként furakodott be a kert rendjét megtörő idegen. Mikor feleszmélt, letette a bögrét, lassan felállt, és hitetlenkedve megindult az ellenség felé. Igen, nem vitás, ez itt tényleg egy gyom, idemigrált a kert közepébe, de honnan? Tegnap még nem volt itt! Jakab odaért hozzá, leguggolt mellé. Gyerekként érzett ilyesfajta borzongást, amikor a gabonaköröket hagyó ufókról olvasott. De ez nem ufó. Valami kóróféle, talán zanót, a kecskék szeretik. Hogy a jó életbe került ide? Gyanakodva körbenézett. Talán egy madár mégis sikerrel járt, idepottyantott, és ürülékével – mint az ejtőernyős desszantosok – földet ért a betolakodó magja. Jakab megragadta a kórót, kitépte a földből, hiába kapaszkodott a gaz. Dúlva-fúlva csörtetett a házába, úgy szorította markában a zanótot, mintha fojtogatná, majd dühös – de körültekintő – mozdulattal kidobta a zöldhulladékok zsákjába.

Erősen felzaklatta az eset. Ilyesmit érezhet, akinek betörnek az otthonába. Akitől elrabolják az illúziót, hogy embertársaitól elzártan, a maga teremtette új anyaméhben időzhet. Jakab sokáig ténfergett a házban, este képtelen volt elaludni, csak hajnalban,

az első madárfüttyökkel nyomta el az álom.

Délután ért haza a munkából. Lerakta táskáját, felakasztotta kabátját, belebújt szőrmés papucsába – mintha felhőkön járnék, gondolta, mikor – már-már erotikus izgalommal – belecsúsztotta bütykös lábfejét. Szendvicset evett és feltette forralni a teavizet. Mindig megvárta, amíg a kanna füttyülni kezd, addig állt a gáztűzhely mellett, mereven, mozdulatlanul. A kanna füttyült, Jakab beleszórta a vízbe a vörös teát. Most meg kellett várni, amíg a víz kellően rubintosra színeződik. Nem jó, ha csak halvány, de az sem, ha már bordó. Leszűrte a teát. Fogta a bögrét, és kiment a kertbe. Megremegett. Két gyom fogadta. Letette a bögrét a kinti asztalkára, a keze is reszketett, vigyáznia kellett, hogy ne lögybölődjön ki a tea. Odasietett az egyik gyomhoz, kiszakította a földből, átugrott a másikhöz, azt is kifordította a talajból, hogy írmagja, gyökere se maradjon. A zöldhulladék-gyűjtő zsákba dobta, aztán széles sugarú körben mély gödröt ásott, ahol a két idegen betelepíteni próbált. Meg kell

akadályozni a terjeszkedést! Mikor végzett, megitta volna a nyugtató hatású teát, de képtelen volt nyelni. Járkált körbe-körbe a házban. Nem, nem, nem, zakatolta a feje, nem is betöréshez hasonlított. Ilyen a daganatos betegség. Így terjed. Így terjed minden romlás. Tegnap egy, ma kettő – mi lesz holnap? Bekapcsolta a tévét, váltogatta a csatornákat, hol van már egy átkozott teleshop reklám, vagy legalább egy lakásberendezős műsor?

betojt hülyegyerek

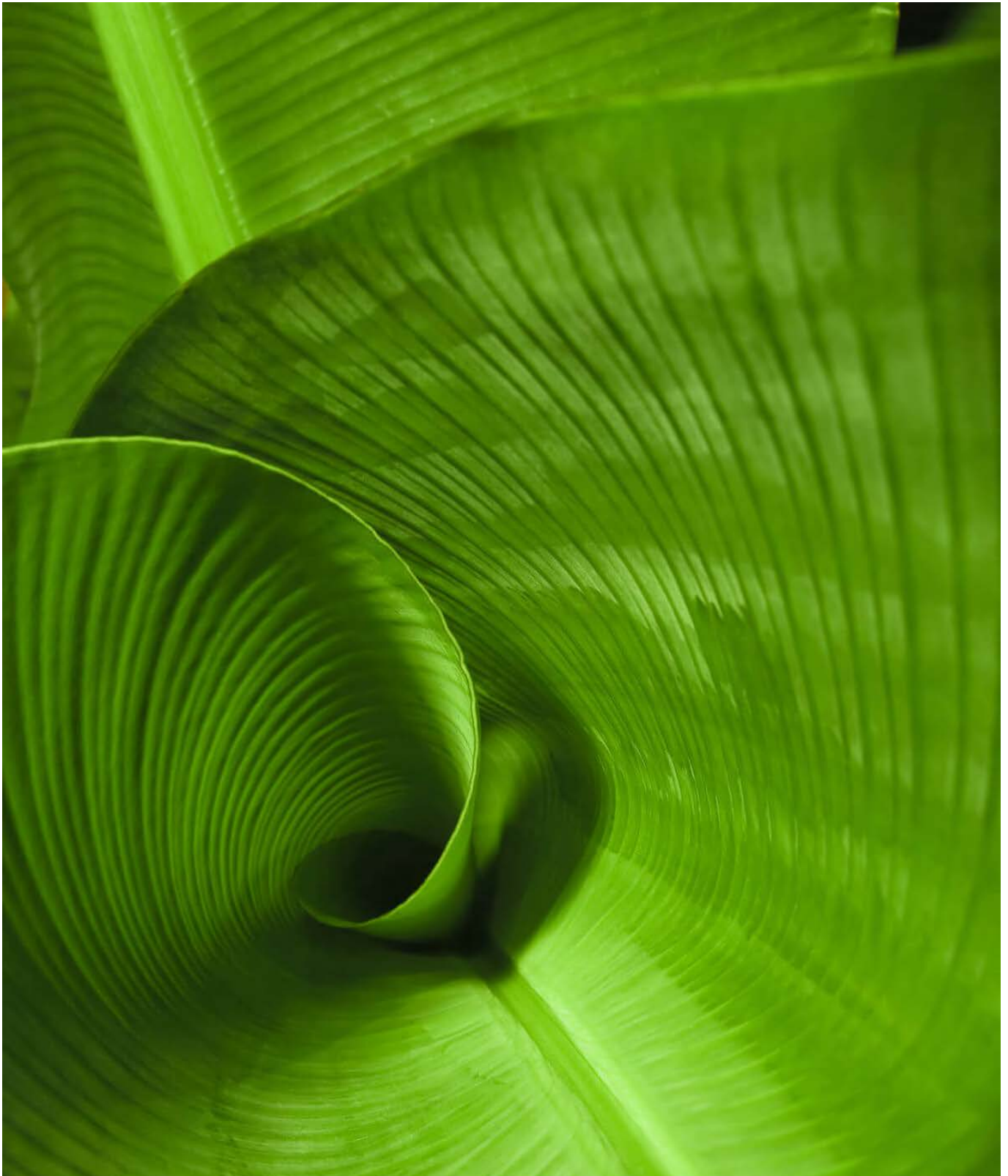
Másnap későn ért haza, és sokáig ki sem ment a kertbe. Ahogy a házba zárkózva körözött, ócsárolta magát. Mi vagy te, betojt hülyegyerek? Félsz azoktól a parazitáktól? Eltaposod, mint a férgeket! Semmi kétség, ez az apja hangja volt, az öreg mindig is értett hozzá, hogyan paprikázza fel Jakabot. Jakab tehát összekapta magát, és kilépett a kertbe. Ezúttal nem lepődött meg annyira, noha az egész kertet keresztül-kasul benőtték a gyomok. Számított rá, szinte várta. Fogta az ásót, feltúrte inge ujját, és munkához látott. Akkurátusan, ahogy szokta, végigment a zanótsorokon, kiforgatta mindegyiket a földből, és gödröket ásott a helyükön. A gondozott gyeppel helyett feltúrt föld lett.

Zsákba dobta a gyomokat, megrázogatta izzadt testére tapadt ingét, s leült a nyugágyra. Ült és nézte a rögöket. Volt valami békés az egészben. Mint a tengerpart. Holnap hozok fűmagot. Aztán arra gondolt, nem is kell ide fű. Minek bonyolítani? Jó a föld önmagában.

Magát is meglepte, milyen könnyen elengedte ragaszkodását az ápolat gyepphez. Régen nem aludt olyan jól, mint aznap éjjel.

Hétvége volt, ébresztőt sem kellett állítania. Az ablakon beszüremelő napfény úgy melengette arcát, mintha lenne valakije, és az simogatná. Nem is akart kikászálódni az ágyból. Amikor mégis rászánta magát, először teát főzött. Jó lesz egész nap itthon maradni. Minden csendes, a szomszéd hahotája sem hallatszik. Mikor szinte véletlenül kipillantott az ablakon, nem akart hinni a szemének. Letette a bögrét, feltépte a kertajtót, és kilépett a szabadba. A tegnapi rögökön diadalittasan virítottak a kórók. Százszámra, mindenütt. Jakab leroskadott, s mintha hallotta volna, miről

beszélgetnek a zanótok. Rajta élcelődnek. Nézd már ezt a szerencsétlent!, azt hitte, elűzhet minket! Nincs mese, apukám, ez már a mi kertünk! Takarodj a házádba, és reszkess, mert hamarosan oda is bejutunk! Jakab feltápáskodott, a sufnyiból kihozta a benzines kannát, amit mindig magával vitt hosszabb autóutakra. Lelocsolta a sikoltozó gyomokat, aztán az égő gyufát rápöckölte a legközelebbire.

Lángolt a kert, fekete füst gomolygott az ég felé. Jakab állt a teraszon, üres tekintettel bámulta, rezzenetlenül hallgatta a gyomok sziszegő könyörgését. A kerítésre, csak most látta, rátámaszkodott a szomszéd Dezső, ő is megbabonázva figyelte a lángokat. Mikor összeakadt a tekintetük, Dezső elmosolyodott. Így, így, Jakabom, jól döntöttél! Jakab arca megnyúlt. Parancsolsz?, suttogta. Dezső arcán szélesebb lett a huncut mosoly. Kitaláltuk a feleségemmel, hogy kigyógyítunk ebből a kertőrületből. Hogy végre elkezdj élni, ismerkedni, barátnőt szerezni. Nem egészséges hetente többször füvet vágni, meg méricskélni, hogy mindegyik fűszál ugyanolyan hosszú-e. Nem egészséges, Jakab, én mondom. Szóval kórokat ültettünk a kertedbe. Minden éjjel, szomszéd, minden áldott éjjel átmásztunk, és ültettünk. Vettük a fáradságot! Hogy megszokd a változást, és észrevedd, nem csak az a tetves gyp létezik a világon. Nem várunk hálát, persze, hogy nem. Csak kezdj el most már létezni, oké? Jobb lesz minden, higgyél nekem!

az idült tökfej

Jakab állt és nézett. Nézte a vigyorgó Dezsőt, meg a feleségét, azt az idült tökfejet, aki közben szintén kijött a kertbe. Jakab még a keresztnévét sem tudta, mindig úgy köszönt neki, hogy kezicsókolom, Barbarekné. Ott vigyorog ez a két barom, szinte átlógnak az ő telkére, fenemód büszkék a remek tervükre. Jakab állt, a kórok lángoltak. Tekintete, csak úgy félig-meddig tudatosan, a benzines kannára tévedt. Maradt még az alján valamennyi. Most felpillantott Barbarek Dezsőre és Barbareknére, és elmosolyodott.

Köszönöm, morogta.

kép | adobe.com